Epistola
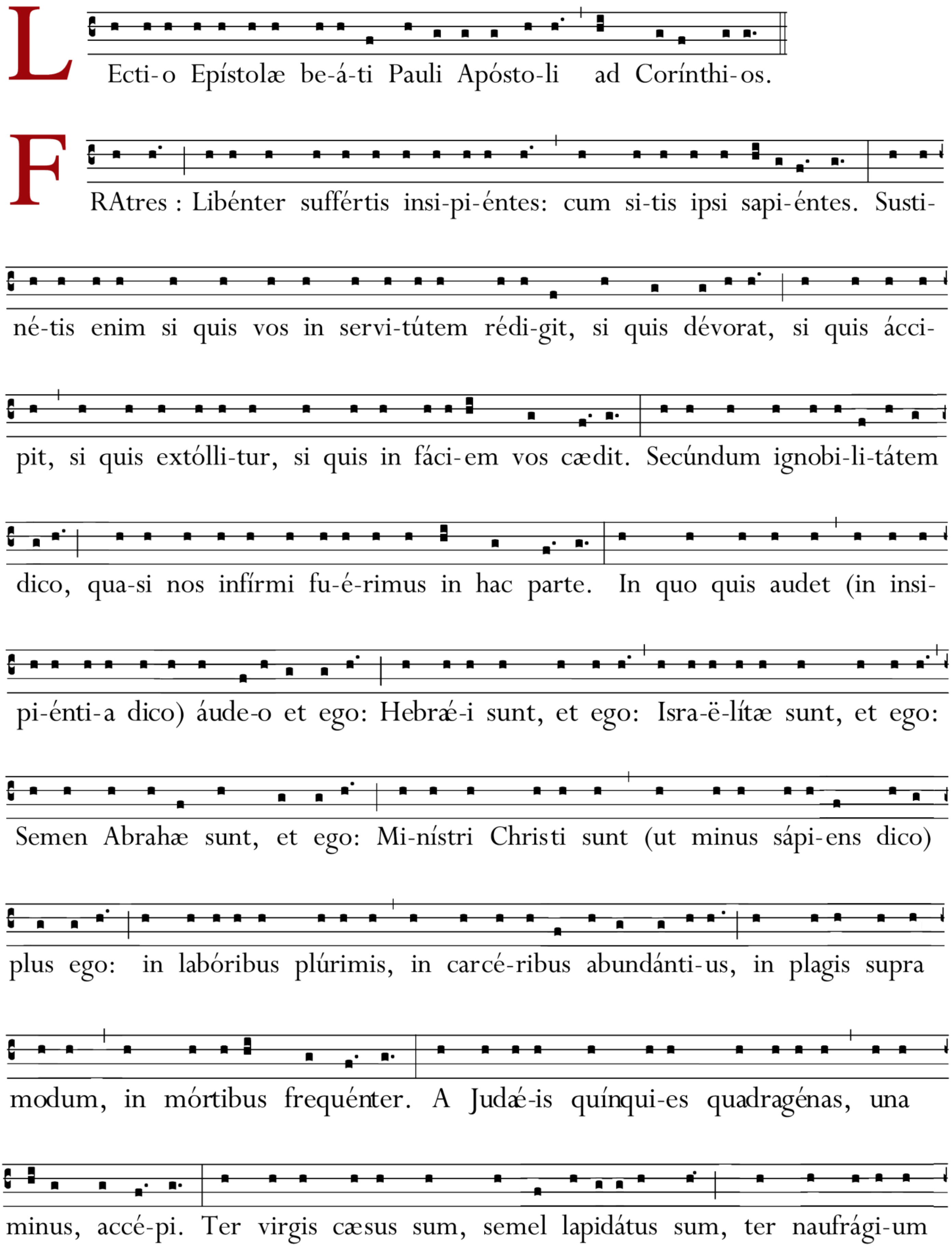
L
Ecti-o Epístolæ be-á-ti Pauli Apósto-li ad Corínthi-os.
F
RAtres : Libénter suffértis insi-pi-éntes: cum si-tis ipsi sapi-éntes. Susti-
né-tis enim si quis vos in servi-tútem rédi-git, si quis dévorat, si quis ácci-
pit, si quis extólli-tur, si quis in fáci-em vos cædit. Secúndum ignobi-li-tátem
dico, qua-si nos infírmi fu-é-rimus in hac parte. In quo quis audet (in insi-
pi-énti-a dico) áude-o et ego: Hebrǽ-i sunt, et ego: Isra-ë-lítæ sunt, et ego:
Semen Abrahæ sunt, et ego: Mi-nístri Christi sunt (ut minus sápi-ens dico)
plus ego: in labóribus plúrimis, in carcé-ribus abundánti-us, in plagis supra
modum, in mórtibus frequénter. A Judǽ-is quínqui-es quadragénas, una
minus, accé-pi. Ter virgis cæsus sum, semel lapidátus sum, ter naufrági-um
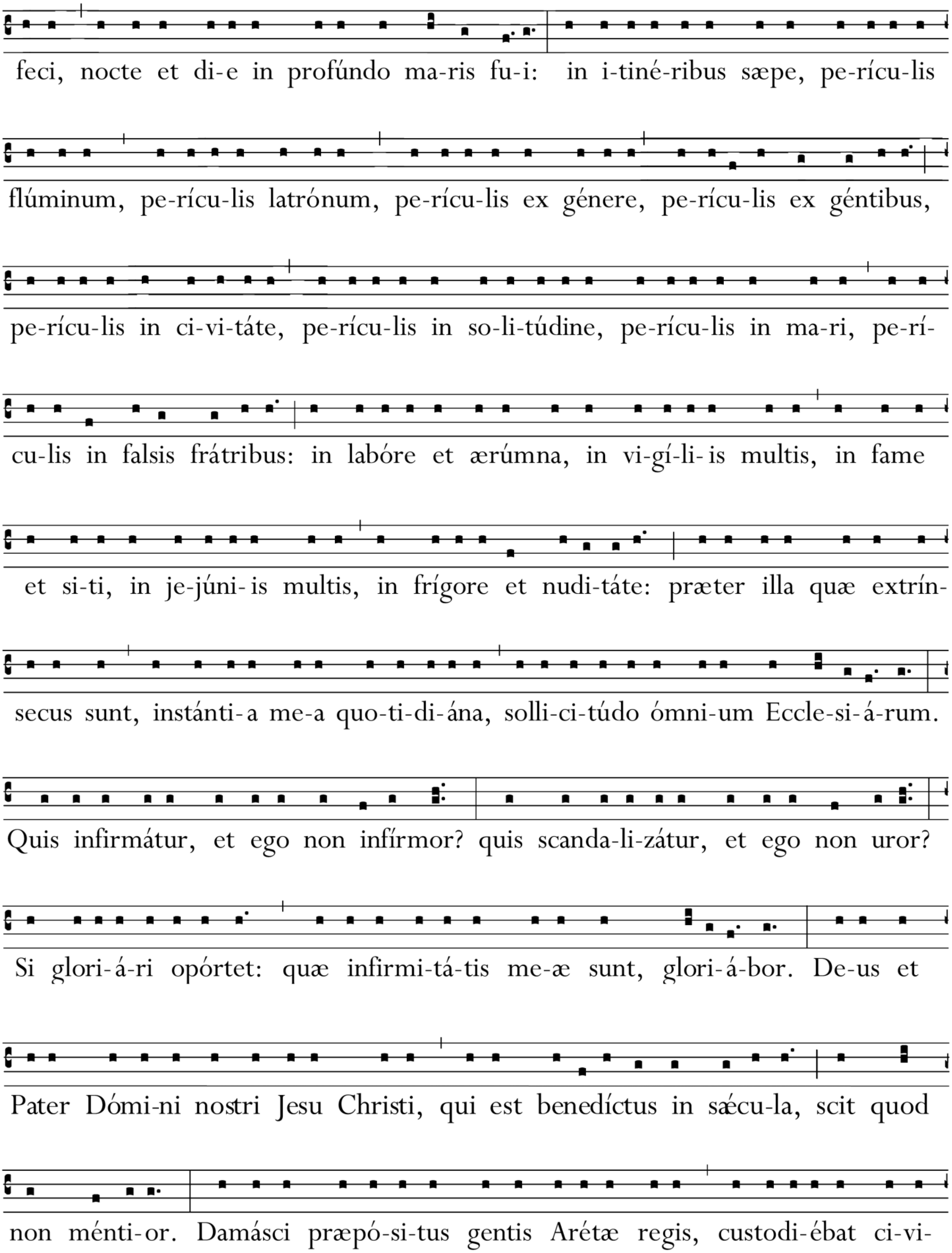
feci, nocte et di-e in profúndo ma-ris fu-i: in i-tiné-ribus sæpe, pe-rícu-lis
flúminum, pe-rícu-lis latrónum, pe-rícu-lis ex génere, pe-rícu-lis ex géntibus,
pe-rícu-lis in ci-vi-táte, pe-rícu-lis in so-li-túdine, pe-rícu-lis in ma-ri, pe-rí-
cu-lis in falsis frátribus: in labóre et ærúmna, in vi-gí-li- is multis, in fame
et si-ti, in je-júni- is multis, in frígore et nudi-táte: præter illa quæ extrín-
secus sunt, instánti-a me-a quo-ti-di-ána, solli-ci-túdo ómni-um Eccle-si-á-rum.
Quis infirmátur, et ego non infírmor? quis scanda-li-zátur, et ego non uror?
Si glori-á-ri opórtet: quæ infirmi-tá-tis me-æ sunt, glori-á-bor. De-us et
Pater Dómi-ni nostri Jesu Christi, qui est benedíctus in sǽcu-la, scit quod
non ménti-or. Damásci præpó-si-tus gentis Arétæ regis, custodi-ébat ci-vi-

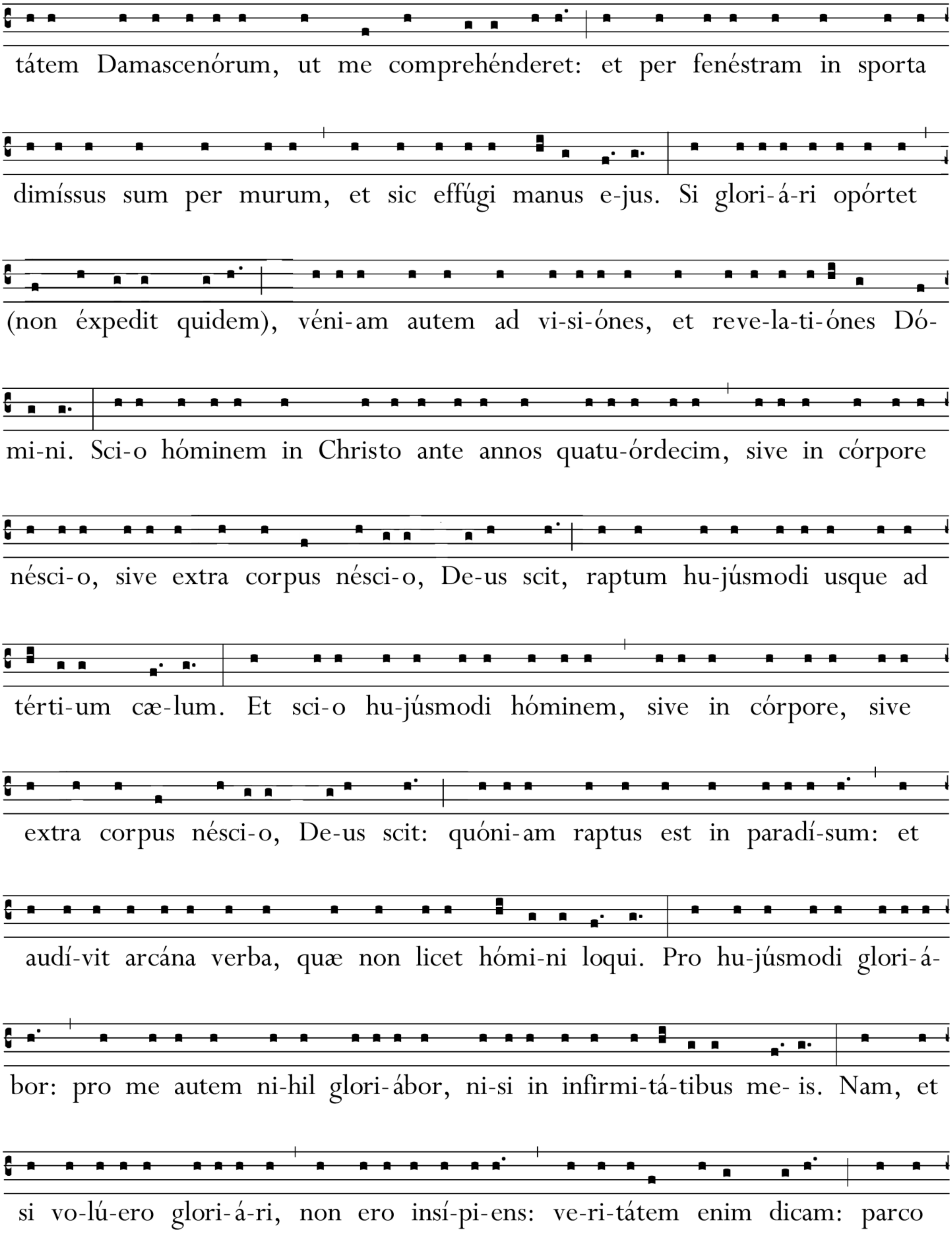
tátem Damascenórum, ut me comprehénderet: et per fenéstram in sporta
dimíssus sum per murum, et sic effúgi manus e-jus. Si glori-á-ri opórtet
(non éxpedit quidem), véni-am autem ad vi-si-ónes, et reve-la-ti-ónes Dó-
mi-ni. Sci-o hóminem in Christo ante annos quatu-órdecim, sive in córpore
nésci-o, sive extra corpus nésci-o, De-us scit, raptum hu-júsmodi usque ad
térti-um cæ-lum. Et sci-o hu-júsmodi hóminem, sive in córpore, sive
extra corpus nésci-o, De-us scit: quóni-am raptus est in paradí-sum: et
audí-vit arcána verba, quæ non licet hómi-ni loqui. Pro hu-júsmodi glori-á-
bor: pro me autem ni-hil glori-ábor, ni-si in infirmi-tá-tibus me- is. Nam, et
si vo-lú-ero glori-á-ri, non ero insí-pi-ens: ve-ri-tátem enim dicam: parco

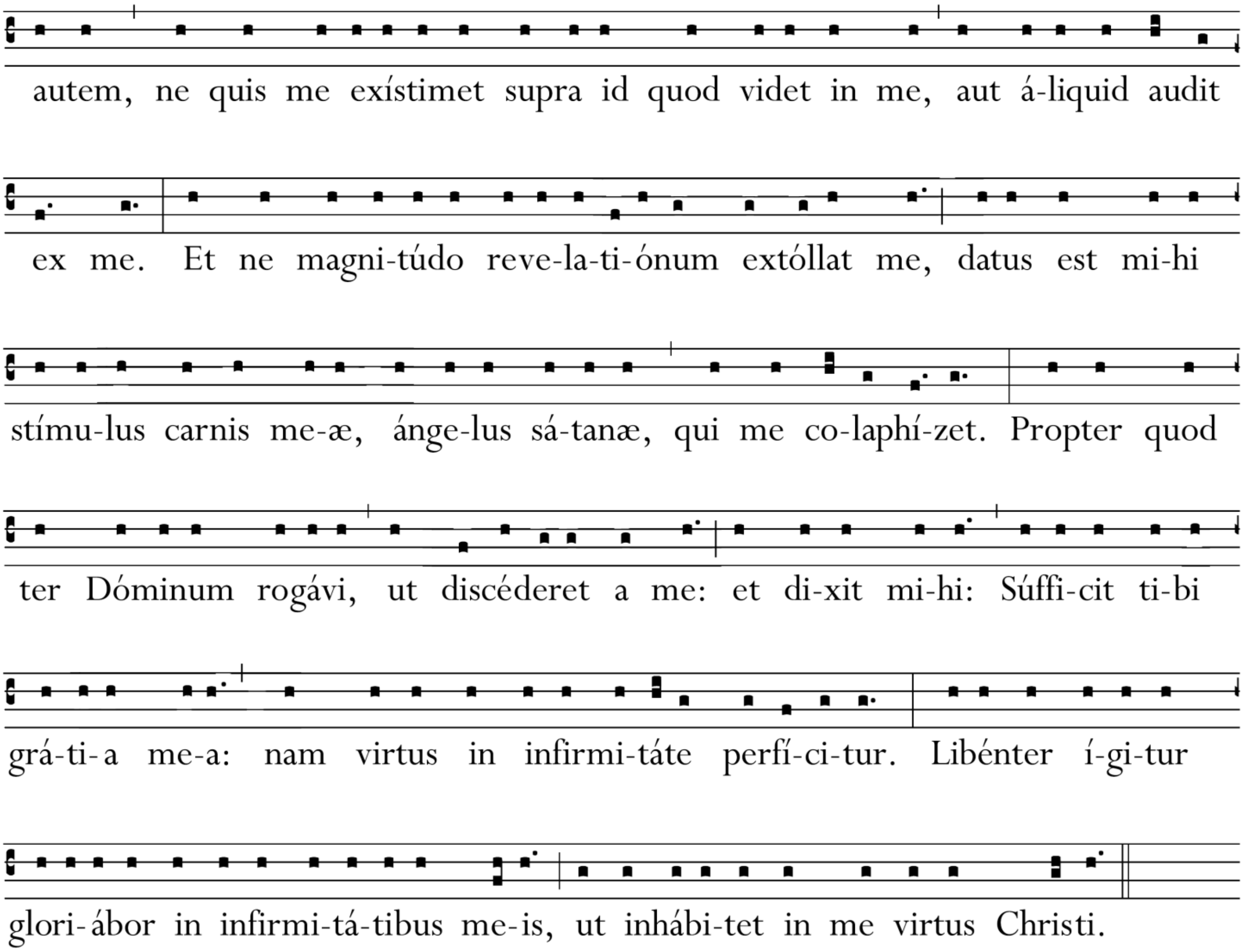
autem, ne quis me exístimet supra id quod videt in me, aut á-liquid audit
ex me. Et ne magni-túdo reve-la-ti-ónum extóllat me, datus est mi-hi
stímu-lus carnis me-æ, ánge-lus sá-tanæ, qui me co-laphí-zet. Propter quod
ter Dóminum rogávi, ut discéderet a me: et di-xit mi-hi: Súffi-cit ti-bi
grá-ti-a me-a: nam virtus in infirmi-táte perfí-ci-tur. Libénter í-gi-tur
glori-ábor in infirmi-tá-tibus me-is, ut inhábi-tet in me virtus Christi.